No. 963 Zaterdag 14 Juni 1902. 19de Jaargang.

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,20.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN CONCORDIA N°. 129, PIETERMAAI.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di abonnement ta fl. 2,— pa tres luna pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl. 10,— pa anja.
Un number sol fl. 0,20.

Curaçao 13 Juni.

OPVOEDING

De „Gedachten over Opvoeding" jarenlang geleden door *Credo* uitgesproken in een heerlijke redevoering te 's Hertogenbosch, kwamen ons nog zoo frisch en gezond voor, dat wij oordeelden ze ook in ons blad te mogen mededeelen.

Willen we dit rijke onderwerp met vrucht behandelen, dan behooren we ons wèl te doordringen van het gewicht en het doel der opvoeding, van de rechten en verplichtingen van opvoeder en kind wederzijds, en van de gevolgen der opvoeding zoowel voor het individu als voor de maatschappij. Hebben we ons punt van uitgang en de uitkomst, waarnaar we streven, vastgesteld, dan wijst zich de weg om van het eene tot de andere te geraken, geredelijk aan.

Veel is geredetwist over de rechten, die zich van verschillende zijden kunnen doen gelden op het kind. Kan ten deze voor hem, die de vraag uit een gezond Christelijk oogpunt beschouwt, wel een oogenblik van twijfel bestaan? Heeft niet de oorsprong van al het geschapene, God, die den mensch te voorschijn riep om Hem in dit leven te dienen, en Hem hierna eeuwig te verheerlijken, in de eerste plaats onbetwistbaar recht op het kind? — Ook zij op wier schouderen de Schepper den last legde om het kind te brengen tot zijne bestemming, de ouders aan wie Hij de zending en de macht opdroeg om dat groote werk voor Hem ten uitvoer te brengen, ook zij hebben ontegenzeggelijke rechten op dat kind.

Ook de maatschappij, (dat is: de gemeenschap der menschen door de banden der Christelijke naastenliefde en der staatkundige organisatie,) de maatschappij, die haren burgers veiligheid en bescherming verleent, heeft rechten op haar toekomstig lid. — En niet het minst, voorzeker heeft het kind zijne eigene rechten: zijne onkrenkbare rechten op het ware geluk, dat opgesloten ligt in de hooge bestemming, waarvoor het werd geschapen.

Maar tusschen al deze rechten bestaat eene volmaakte en bewonderenswaardige harmonie. De rechten der ouders, de rechten der maatschappij, de rechten van het kind zelf, bestaan alleen in en door het hoogste recht van den Schepper. En wie ooit getracht heeft het recht der ouders, óf der maatschappij, óf van het kind, uit te breiden het eene ten koste van het andere, hij heeft altijd die schoone harmonie uit haar verband gerukt en rechtstreeks tekort gedaan aan het recht van God. De uitkomst heeft ten allen tijde bewezen, dat alleen het juiste evenwicht der menschelijke rechten een gezonden toestand kan in wezen houden.

De rechten én van de ouders, én van de maatschappij, én van het kind zelf, zijn derhalve niet onbepaald. Zij kunnen niet treden op elkanders gebied, zij zijn omschreven door plichten jegens elkander, beheerscht door een gemeenschappelijken plicht jegens God. — De verplichtingen der ouders, opgesloten in hunne zending, om de vorming, de bescherming, de zorg voor het welzijn van het kind te maken tot het voorwerp van hunne aanhoudende bemoeiing, van hunne nooit insluimerende waakzaamheid — De verplichtingen der maatschappij, om te zorgen voor het evenwicht der rechten van ouders en kind, om beiden behulpzaam te zijn in het volvoeren hunner plichten, beiden bescherming en veiligheid te verzekeren tegen de vijanden, die het in hare macht ligt te weren. — De verplichtingen van het kind, om in de ouders het gezag en de waardigheid hunner hoogere zending te erkennen, om mede te werken tot de bereiking van het doel dier zending, en om zich zelf in staat te stellen eenmaal zijne schatting van degelijkheid en bruikbaarheid te kunnen brengen aan de Maatschappij.

Inderdaad schoone wederkeerigheid van verplichtingen, onafscheidbaar samenhangend met de wederzijdsche rechten! Wonderbare harmonie, kennelijk gewrocht van de oneindige wijsheid! Alles samenwerkende tot en zich oplossende in het boven alles verheven recht van den Goddelijken Maker! Alles ten beste van allen en ter eere van Eenen! Treffend bewijs dat ons aller reden en doel van bestaan, onze samenleving in den meest uitgebreiden zin, draait om de spil van dien éénigen grondregel, zoo heerlijk ontworpen, zoo alles omvattend in zijn verheven eenvoud: „Bemin God boven al en uwen naaste gelijk u zelven om God."

Zal de opvoeding haar doel bereiken, zij moet den mensch vormen tot een oprecht Christen en tot een degelijk burger. Als Christen den waren zin der naastenliefde begrijpende en beoefenende, als burger krachtig toegerust om in zijn eigen werkkring bij te dragen tot het gemeenschappelijk welzijn der maatschappij. Zij moet den mensch zoodanig vormen, dat hij in zich zelven de waarborgen vindt voor een duurzaam geluk; het geluk namelijk, dat zijn grondslag heeft in den vrede der ziel, in de achting en liefde der medeburgers. Die vrede zal het doel zijn van hem, die zijne plichten heeft leeren kennen, en die toegerust is met de noodige zelfbeheersching om in handel en wandel alleen te rade te gaan met plichtbesef, niet met neiging. Die achting zal hij ongetwijfeld veroveren, die in zijn omgang toont edeler drijfveren dan enkel eigenbaat te hebben, die zich ernstig toelegt op de oprechte uitvoering der voorschriften van de Christelijke Liefde. De opvoeding moet dus met de uiterste zorg in het kind ontwikkelen en volmaken al de hoedanigheden, die tot bedoeld einde kunnen leiden, — met oordeel en vastberadenheid te keer te gaan al de gebreken die zulke uitkomst in den weg kunnen staan. Dit onverpoosde streven is de dure plicht, die iedereen is opgelegd, wien kinderen werden gegeven: en zwaar is de verantwoording, die daarover eenmaal zal worden gevraagd.

Onmetelijk zijn de gevolgen, die de opvoeding na zich sleept. Hangt van eene goede opvoeding zoowel het individueel geluk van den mensch af, als het welzijn van allen op wie hij invloed zal hebben, — eene verkeerde richting in de opvoeding zal niet alleen het eigen geluk van den mensch verstoren, maar ook velen onheil berokkenen over wie hij later macht krijgt. En niet te licht moet men zich dit laatste voorstellen: want die heilloze invloed bepaalt zich niet slechts tot den familiekring. Hoe hooger standpunt de mensch inneemt in de maatschappij, des te wijder is de kring, waarin hij onheil kan verspreiden, — onheil dat daarom niet altijd rechtstreeksch in het openbaar blijkt, maar vaak des te erger voortkankert in het verborgene. Zelfs in de nederigste positie heeft de eenmaal ontvangen kwade richting der hartstochten verderfelijke gevolgen: want met ieder bedorven individu is een deel der maatschappij bedorven, en eenige kleine deelen groeien zoo ge-

Feuilleton.

Gods Vlammenschrift.

Het was op Asschewoensdag-morgen van het jaar 1810.

Napoleon, de machtige veroveraar en beheerscher van Europa, besprak met den maarschalk Berthier zijn aanstaand huwelijk.

„Gij zult, als buitengewoon keizerlijk afgezant, den vierden Maart te Weenen in mijne plaats mijne verloving met de aartshertogin Maria Louise voltrekken," beval de keizer den eerbiedig luisterenden maarschalk. „Verder heb ik bepaald, dat op den elfden Maart in den keizerlijken hofburg te Weenen het huwelijk bij volmacht zal gesloten worden. Gij zult in mijnen naam den aartshertog Karel van Oostenrijk, mijn gelukkigen tegenstander van Aspern, verzoeken, bij die gelegenheid mijn plaatsvervanger te willen zijn. Daarna zult gij mijne gemalin door Zuid-Duitschland naar Frankrijk geleiden. Aan alle hoven is men op hare komst voorbereid en men zal de keizerin op waardige wijze ontvangen. Te Braunau aan de Beiersche grenzen zal mijne zuster, de koningin van Napels, mijne gemalin ontvangen, ik zelf zal haar te Soissons afwachten. In het begin van April zal dan de trouwplechtigheid te Parijs plaats hebben. Gij zult er voor zorgen, dat 't lievelingsvertrek mijner toekomstige gemalin, waar zij te Weenen gewoonlijk vertoefde, tot in de kleinste bijzonderheden in hare appartementen te Parijs worde nagevolgd, vóór hare aankomst te Parijs. Zoodra gij uwe toebereidselen voor de reis naar Weenen hebt gemaakt, meldt gij u weder bij mij aan."

De maarschalk maakte eene onderdanige buiging en vertrok.

Napoleon bevond zich nu alleen in zijn schitterend kabinet. Langzaam stond hij op en ging met overelkaar geslagen armen aan het hooge venster staan, waardoor een helder voorjaarszonnetje zijn koesterende stralen naar binnen wierp.

Onuitsprekelijke voldoening stond er op Napoleons trotsch, bronzen gelaat.

„Eindelijk - eindelijk is ook dit doel bereikt!" prevelde hij.

Hij had het toppunt van zijn geluk bereikt. Wat hij in wilde vaart, door stalen wilskracht, welke geen middel ontzag, zich veroverd en verworven had, moest ook voor zijn huis bewaard blijven; zijn geslacht moest later de heerschappij over het aardrijk erven.

Gedempte orgeltonen, van tijd tot tijd door een diepen bastoon duidelijker te vernemen, wekten den keizer uit zijne stoute droomen.

In de kerk tegenover zijn paleis deelde een priester de gewijde asch uit. Zwijgend naderden de ernstig gestemde geloovigen in donker gewaad het altaar, en de asch werd over hun hoofd gestrooid met de woorden: „Gedenk, o mensch, dat gij stof en asch zijt, en tot stof en asch zult wederkeeren!"

....

Een lakei trad binnen en diende den secretaris aan.

Deze bracht brieven. Daaronder was er een van groote afmeting, met een kardinaalswapen verzegeld. Napoleon scheurde de enveloppe open en las. Zijne oogen gloeiden van drift, tandenknarsend wierp hij den brief op den vloer.

Dertien kardinalen weigerden beslist zijn huwelijk bij te wonen — niet omdat zij meenden, dat het eerste huwelijk ontwijfelbaar geldig was, maar omdat het ongeldig was verklaard door een prelaat, die hiertoe geen recht had.

„Welnu," knarste Napoleon, de machtige heerscher, „dan zullen zij ook niet langer in Parijs blijven. Zij zullen leeren, dat ik in mijn rijk onbeperkt heer en meester ben. Ik verbied den kardinalen op straffe des doods, voortaan de kenteeken hunner waardigheid te dragen. Zij zijn door mij gedegradeerd tot gewone priesters en zullen niet anders gekleedgaan dan deze. Bovendien zal ik aan elk van deze heeren eene plaats aanwijzen, waar hij tot nadere aankondiging moet blijven.

En zoo geschiedde. Binnen enkele dagen waren de dertien kardinalen uit Parijs verdwenen. Zij waren naar kleine, onbekende steden gebracht.

„Hoelang nog, o Heer hoelang?" verzuchtte een der grijsaards bij het afscheid nemen van de anderen.

„Is de maat nog niet vol? klaagde een tweede. „Heeft hij nog niet genoeg tegen God en Zijn Kerk misdreven? Zal het hem gelukken, zijn dwingelandij ook over de toekomst uit te strekken?"

„Het huis van den hoogmoedige verdelgt God, zegt de heilige Geest," antwoordde een ander, terwijl hij kalm en vol vertrouwen naar boven wees.

Er waren drie maanden voorbijgegaan. Zij waren voor Napoleon en diens jonge gemalin, om zoo te zeggen, een onafgebroken bruiloftsfeest geweest.

Eerst hadden zij de schitterende hulde en overdreven gelukwenschen

makkelijk aan tot een belangrijk deel, tot eene gevaarlijke partij.— Het is van evenveel gewicht, dat de opvoeding zorgvuldig worde behartigd in de werkende klassen, als in de beschaafde kringen der maatschappij. Hebben deze de macht van den geest aan hunne zijde, gene vertegenwoordigen de stoffelijke kracht. Wie zal het hooge belang voorbijzien, dat we hebben bij het eendrachtig samenwerken van beide machten tot bevordering van algemeene rust en welvaart!

Boezemt dan den mensch gezonde begrippen in van rechtschapendheid en deugd, van naastenliefde en verdraagzaamheid. Maakt hem Christen vóór alles. Dan geeft ge hem een duidelijk afgebakend spoor voor zijn levenswandel, en bespaart hem twijfel en onzekerheid; want ge leert hem de eenige ware en volmaakte wet, waarnaar hij doen en laten kan regelen. Dan geeft ge hem de kracht, die de stof beheerscht, de hoogere drijfveer, die alleen de duurzame plichtvervulling mogelijk maakt. Dan geeft ge hem de eenige zekere waarborgen voor gerustheid en tevredenheid, en legt tevens den eenigen hechten grondslag, waarop ge hem kunt vormen tot een goed burger.

KATHOLIEKE WETENSCHAP.

Niet langer Goddank, durven ontwikkelde lieden verkondigen, dat oprecht katholiek en verdienstelijk beoefenaar der wetenschappen twee begrippen zijn, die elkander uitsluiten, twee eigenschappen, die onmogelijk in één en denzelfden persoon samengaan, maar *openlijk* katholieke geleerden *erkennen* en huldigen als wetenschappelijk komt nu juist nog zoo menigvuldig niet voor.

Een verblijdend teeken was het derhalve, toen Prof. HECTOR TREUB een brochure uitgaf *in vereeniging met twee katholieke Priesters.*

De jongste aflevering nu van het *Rechtsgeleerd Magazijn* bevat een uitvoerig opstel van mr. R. Feith, rechter te Breda, over de bekende quaestie-Treub contra dr. R. van Oppenraay en dr. Th. M. Vlaming. Omtrent de wijze, waarop van katholieke zijde de strijd tegen professor Treub werd gevoerd, zegt de rechtsgeleerde schrijver:

„Een woord van waardeering aan het adres der heeren Van Oppenraay en Vlaming mag hier m. i. niet achterwege blijven voor de wijze waarop zij de aangevallen uitspraken van het H. Officie hebben in bescherming genomen en verdedigd. Waar zij als goede katholieken verplicht zijn zich aan die uitspraken te onderwerpen, hadden zij zich tegenover de door prof. Treub ontwikkelde argumenten tot een eenvoudig *non possumus* kunnen bepalen. Zij hebben dit niet gedaan en de voorkeur er aan gegeven, den weg der bewijsvoering, liever dan die der autoriteit, te bewandelen. En hun betoog is zoo overtuigend gesteld, dat ook menig niet-Katholiek zich naar mij voorkomt, daarbij ten volle zal kunnen aansluiten."

Indien Mr. Feith het drietal uitmuntende artikelen kende van prof. fr. Alf. Rijken O. P., die in de *Ned. Kath. Stemmen* zijn verschenen, dan zou hij daaraan ongetwijfeld denzelfden lof niet hebben onthouden.

Nog een ander openlijk bewijs van waardeering laten wij hier volgen.

Professor dr. A. A. W. Hubrecht, rectormagnificus van de Rijksuniversiteit te Utrecht, heeft een redevoering gehouden over: "De evolutie in nieuwe banen."

Wij onthouden ons van critiek op deze in elk geval zeer merkwaardige rede, doch ontleenen daaraan slechts de volgende passage:

Eenige maanden geleden is van de hand van den geleerden pater Jezuïet Wassmann, die zich onder de beoefenaars der zoölogie een welverdienden naam verworven heeft een uitvoerig opstel over soortwording verschenen, waarin wij de stamtafel van een bepaalde insectengroep aangegeven en met klemmende argumenten verdedigd vinden. Wanneer trouwe en militante zonen der katholieke Kerk, Societatis Jesu, vrijheid vinden in hunne wetenschappelijke geschriften voor de evolutie een lans te breken, dan behoeven wij voor het verder doordringen van deze leer in de ruimste kringen en in de verwijderdste streken van den aardbol geen vrees te hebben......

Hierbij onzerzijds een paar kantteekeningen.

Vooreerst zien wij door een ongeloovig beoefenaar der wetenschap als prof. Hubrecht volmondig erkend, dat een streng-katholiek geleerde in beginsel, tot zekere hoogte, veilig kan meegaan met de moderne evolutieleer, in wier richting de natuurwetenschappen zich tegenwoordig hoe langer zoo meer bewegen, en ook feitelijk meegaat, wanneer de juistheid dier richting maar voldoende blijkt.

Dus geloofsovertuiging volstrekt niet in strijd met rechtmatige eischen der wetenschap en met de vrijheid van onderzoek, die zij inderdaad noodig heeft.

Vervolgens zien wij thans opnieuw bevestigd, dat de Katholieken waarlijk niet de resultaten der wetenschap behoeven te duchten, als zou daarmee eenige afbreuk kunnen gedaan worden aan hun geloofsleer.

De ware wetenschap komt van God en moet ten slotte, zij het dikwijls langs omwegen, ook opvoeren tot God, den Schepper van hemel en aarde.

Al het andere verdwijnt, als rook voor den wind.

Nieuwsberichten.

Curaçao.

Havennieuws.

Maandag ll. is H. M. *Koningin Regentes* naar La Guaira gestoomd. Naar men zegt zal deze oorlogsbodem alvorens hier op het einde der maand terug te keeren om naar Holland te vertrekken, eerst nog Bonaire en de Bovenwindsche eilanden aandoen.

***

Zondag is de Weleerw. Heer H. V. D. BRINK, leeraar der protestantsche gemeente op Curaçao, naar het vaderland teruggekeerd. Onze kolonie verliest in hem een man van karakter, die steeds uitkwam voor zijn overtuiging en zich nimmer schaamde voor zijn geloof. Hij ging zijn gemeente voor in oprechtheid en vromen godsdienstzin, welke steeds trachtte zich aan anderen mede te deelen. De Weleerw. Heer H. V. D. BRINK heeft veel goeds gedaan in onze kolonie, zijn aandenken zal gezegend blijven.

***

De Z.Eerw. Pater BERGERETTI zal met de *Prins Willem I* de reis naar zijn nieuwe missie aanvaarden. Moge de verdienstvolle grijsaard in Aokland een volk vinden dat hem eert en naar waarde schat, en hem als vader liefheeft, opdat zijn arbeid onder hen licht zij en spoedig voldoening schenke. Onze beste wenschen vergezellen hem.

***

Woensdagmorgen is de nieuwe gezaghebber van St. Eustatius, de heer G. J. VAN GROL, met den schoener *Gouverneur van den Brandhof* vertrokken.

Martinique en St. Vincent.

De oorzaak van de ramp, die St. Pierre vernietigd heeft, wordt volgenderwijze verklaard. De Mont Pelée steekt maar voor ⅓ gedeelte boven het water uit. Het vuur heeft zich nu vermoedelijk een uitweg gebaand naar een plek, die onder den waterspiegel is gelegen en daar een krater gevormd. Na de eerste uitbarsting is daarin het zeewater gestroomd tot in de holte van den vulcaan en heeft door stoom van hooge temperatuur een hoogen druk gevormd, die zoo krachtig is geworden, dat de vulcaan, die als schoorsteen dienst deed, bij zijn zwakste gedeelte, den kop, is uiteengesprongen.

Volgens prof. Moissan, den uitvinder van den electrischen oven, een zeer verdienstelijk geleerde, zou de dampkringslucht door de gloeiende massa zijn gewijzigd in haar samenstelling. De zuurstof werd snel opgenomen ter verbranding, daarbij kwam koolzuur vrij, terwijl tengevolge van de onttrekking van de zuurstof de lucht ongeschikt werd om in te ademen. Men mag dus aannemen, dat de slachtoffers zijn gestikt en daardoor van een gruwzaam lijden verlost.

Een bewoner van St. Pierre, die zich te Parijs bevindt, heeft een verklaring gegeven van de snelle uitbreiding van het vuur over de geheele stad. In de distilleerderijen en langs het strand stonden groote ketels met rum, deze zijn door de hitte gesprongen of door den lavastroom vernield, en het brandende vocht heeft ongetwijfeld de vlammen zich met bliksemsnelheid doen verspreiden.

Omtrent de uitbarsting van de gevaarlijke fontein op St. Vincent, de Souffrière, wordt het volgende medegedeeld:

Na een reeks aardbevingen gedurende veertien dagen, gepaard met een luid onderaardsch gerommel, volgde Maandag 5 Mei een ontploffing.

Uit het water in het kratermeer werden onder luide knallen wolken stoom omhoog geblazen. Het gerommel nam gestadig in kracht toe, tot Woensdagmorgen. Toen begonnen de oude krater, die drie mijlen wijd is, en een nieuwe krater rook en steenen uit te werpen. Het gerommel kon toen 200 mijlen ver worden ge-

---

der verschillende overwonnen vorsten ontvangen. Daarna had het keizerlijk paar een reis van bijna drie maanden gemaakt door Frankrijk en Nederland; een onafgebroken zegetocht. Zulk een bruiloftsfeest zal nauwelijks nog één sterveling ooit gevierd hebben. Eindelijk, midden in den zomer van 1810, waren de feestelijkheden ten einde. Het keizerlijk paar kwam weer in Parijs terug. Een schitterend bal, dat de Oostenrijksche gezant ter eere van de jeugdige keizerin gaf, zou de lange reeks van feesten besluiten.

Voor deze gelegenheid was er eene groote zaal gebouwd, welke met hare ontelbare gordijnen en tapijten, met een overvloed van bloemen en een zee van licht een tooverachtigen aanblik bood. Het bal was geopend; de uniformen der officieren, gezanten en hoogwaardigheidsbekleeders, hunne schitterende ridderkruisen en de weelderige toiletten der dames verplaatsten de toeschouwers als in een feeënrijk. De keizerin was ernstig en stil; men kon zien, dat zij niet gelukkig was. Napoleons gelaat straalde van genoegen en fiere zelfvoldoening. Hij hoopte, dat de keizerin hem een zoon en opvolger zou schenken. Deze hoop zou in het begin van het volgend jaar ook verwezenlijkt worden.

Hij stond in het zenith van zijn macht en geluk.

De keizerin praatte met de dames; Napoleon keerde zich juist af van een groep hooggeplaatste heeren en schreed langzaam door de rijen der eerbiedig uitwijkende gasten. Zijne oogen schoten bliksemstralen......een reusachtig denkbeeld, een onmetelijk plan had hem op dit oogenblik vermeesterd.

Het was hem nog niet genoeg tot hiertoe gekomen te zijn; één ding wilde hij nog volbrengen: namelijk, den keizer van Rusland er voor gaan straffen, dat hij het huwelijksaanzoek voor zijne dochter had afgeslagen; en dan zou Napoleon over hem en zijn rijk heer en meester worden. Als hij dát bereikte, waren al zijne wenschen vervuld, „En wie zal het mij beletten?" vroeg hij zich zelven trots af. „Mijn leger is onoverwinnelijk, en geheel Europa luistert naar mijn woord, als ik uitroep: „Naar het Oosten!" Ik wil het, en niets zal mij er van kunnen terughouden."

Op dit oogenblik weerklonk er een gillende kreet door de balzaal.

„Brand, brand!"

Napoleon keek op. Hij zag reeds een dikke rookwolk, door vlammen omringd, vlak voor zich omhoog kronkelen.

„Sire, er is ongelukkigerwijze een gordijn in brand geraakt. Ik ben meer dan rampzalig door dit vreeselijke voorval," zeide bevend de gastheer, die snel op den keizer toetrad.

Deze vroeg echter gejaagd: „Waar is de keizerin? de keizerin?" Op hetzelfde oogenblik bespeurde hij haar en snelde haar te hulp. Reeds was zij in rook gehuld, welke zich zwaar en drukkend op borst en longen legde. Er ontstond een ontzettend rumoer en gedrang. Daartusschen hoorde men luide om hulp roepen. Men drong van alle kanten, om naar buiten te komen. Slechts met moeite kon men den keizer en de keizerin langs een trap een vrijen aftocht bezorgen. Toen zij beneden waren, sloeg de vlam reeds aan alle kanten uit de zaal, — het geheele gebouw stond in lichter laaie.

„Wee dengenen, die nog niet gered zijn," zeide de keizer, terwijl hij bezorgd rondkeek. De prinses Schwarzenberg, eene schoonzuster van den gastheer, drong op dat oogenblik met geweld door de menigte heen en riep wanhopig: „Mijne dochter! Mijn kind! Heeft niemand mijne dochter gezien?"

Doodelijke stilte: nogmaals riep zij radeloos van wanhoop om hare dochter.

Wederom geen antwoord.

„O, dan moet zij verbranden! Help mij!" Met dezen kreet snelde de vorstin, alles om zich heen vergetend, de trappen op en verdween in de vuurzee. Nu en dan hoorde men haar stem kermend en klagend naar buiten dringen onder het geknetter der vlammen. Eenige heeren waren haar achternagesneld.

„Zij zijn verloren! klaagde de keizerin schreiend.

Nu bracht men een reeds half verbrande menschelijke gedaante uit het gebouw; het was de jonge prinses. Zij was bewusteloos, „Hare moeder konden wij nergens terugvinden," zeiden de mannen met ontsteld gelaat.

„Naar huis!" beval de keizer en hij stapte met zijne gemalin in het gereedstaande rijtuig.

„Van nacht heb ik een verschrikkelijken droom gehad," zeide de keizerin den volgenden morgen tot haar gemaal. „Ik zag u te midden van vuur; de brandende zaal was veranderd in eene brandende hoofdstad, en het vuur verteerden de kroon op uw hoofd."

Somber stond Napoleon op. Hij kuste de keizerin op het voorhoofd en antwoordde: „Bedaar, lieveling, het was een noodlottig toeval; maar mijn kroon en mijn schepter zijn van ander maaksel dan vluchtig klatergoud, en mijn huis staat vaster dan een houten balzaal."

Nu trad er een kamerheer binnen: hij bracht een verpletterende treurmare.

Tal van balgasten waren gewond en verscheiden door het vuur en in het gedrang gedood. Onder de overledenen telde men ook de moeder en de dochter van het vorstelijk geslacht Schwarzenberg. De dochter was pas dezen morgen aan hare wonden bezweken; de moeder was bij de poging, om haar kind te redden, in de vlammen omgekomen. Haar verkoold lichaam was niet meer te herkennen. Alleen aan de gouden sieraden en de edelgesteenten, welke zich nog om den hals en de armen van het lijk bevonden, had men de vorstin herkend.

Huiverend verborg de jeugdige keizerin heur gelaat in hare handen. De keizer bleef koud. Gods waarschuwing ging onopgemerkt voorbij. „Tot hiertoe en niet verder!" had God hem toegeroepen; „Bedwing uwen hoogmoed — want het huis van den

hoord. Tegen den middag bliezen de kraters kolommen damp op tot een hoogte van acht mijlen, die zich vormden tot grillige wolken, verlicht door vlammentongen. Zes stroomen lava liepen uit de kraters. Dit verschijnsel hield onafgebroken aan tot Donderdagmorgen; van tijd tot tijd viel een stof- en steenregen neer.

Vrijdagmorgen had een nieuwe uitbarsting plaats. Gloeiende voorwerpen en het heete asch overdekten het eiland, op sommige plaatsen tot een hoogte van twee voet. De lava heeft geheele districten verwoest, vee en inwoners vluchtten naar de steden.

St. Vincent wordt met even groote verwoesting bedreigd als St. Pierre. De Souffrière is nog steeds hevig aan het werken. Verschrikkelijke knallen volgen elkader zoo snel op dat het een aanhoudend gedaver is. Groote zuilen stoom, rook en asch schieten de lucht in, zoo hoog dat geen oog kan zien waar zij zich verspreiden. Ze worden verlicht door lekkende vlammen, die telkens ver uitslaan, dood en verderf verspreidende. Over een uitgestrektheid van mijlen ten zuiden van de Souffrière wordt het land als voortdurend gebombardeerd. Er vallen groote steenklompen uit de duistere wolken, die de vernietiging door hitte en asch vermeerderen. Een groote streek is afgesloten door een stroom van lava die dwars over het eiland vloeit. De schepen wagen zich niet in die buurt bij de kust. Zelfs te Kingstown vallen veel steenen en sintels, zoodat de inwoners binnenshuis blijven. Zij durven de wijk niet te nemen omdat zij niet weten, waarheen zij vluchten zullen.

„El Imparcial."

Onze geachte collega *El Imparcial* roept angstig alle persbroeders op om hulp te bieden en te waken over ons dierbaar eiland.

Er dreigt gevaar. „*Een schrikbeeld*", door de regeering bij de haven geplaatst, zal de vreemdelingen op de vlucht jagen en Curaçao's handel opnieuw een doodelijke wonde ontvangen.

Wat er geschied is? Eenvoudig dit. Dezer dagen is op het douanekantoor een bord geplaatst, waarop met groote letters „DOUANE" te lezen staat.

Dat onze collega beangst is voor een nieuwe belasting kan men verklaren, maar nu ons bestuur, evenals in andere havenplaatsen, de vreemdelingen terecht helpt en den weg wijst naar het kantoor, waar *de reeds bestaande belasting* gestort moet worden, nu kunnen wij zulk een angst slechts overdreven vinden.

De verklaring gisterenavond door onze collega gegeven, wekte nog meer onzen bevreemding op.

Posterij.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

Juliana Basuto, L. A. de Lima, H. de Vleeschouwer a|b S.S. „Prins Willem V" [2], Jno. Maduro, G. Pinto, Rafael Silie.

Niet voor bestelling of verzending vatbaar een brief geadresseerd aan: Pamelina Palm [ubi]?

Aruba.

De „Curaçaosche Vereeniging" bezit thans ook haar onderafdeeling op Aruba. Zondag 1 Juni had de eerste algemeene vergadering plaats, waarbij 500 personen tegenwoordig waren. De Eerw. Heeren Pastoors hadden het volk aangespoord en opgewekt die vergadering bij te wonen en te steunen.

Het nieuwgekozen bestuur is als volgt samengesteld: J. C. Croes, voorzitter, Bern. E. v. d. V. Zeppenfeldt, ondervoorzitter, J. Scheuerman, secretaris, R. M. Arends, penningmeester.

Met een hartelijk woord heeft de Gezaghebber zijn steun toegezegd aan de vereeniging, waarna de nieuwe voorzitter ZEA. bedankte. De ondervoorzitter, de heer Bern. E. v. d. V. Zeppenfeldt verklaarde nogmaals duidelijk het doel en streven der vereeniging, wat zeer zeker veel er toe bijdroeg, dat 48 leden toetraden. Bravo! Laat ons slechts beproeven, wat wij kunnen, de goede gevolgen zullen niet uitblijven.

* *

De Gouverneur heeft het geschenk, ontvangen van de Directie der goudmijnen op Aruba, toch weer later onder dankbetuiging voor het huldebetoon teruggezonden.

St. Eustatius.

Het gerucht gaat, dat over eenige maanden een dokter zich op dit eiland zal vestigen. Men weet zelfs te vertellen, dat deze geneesheer slechts weerhouden werd dadelijk die betrekking te aanvaarden omdat het contract; met de K. W. I. M., waaraan hij verbonden is, nog niet om is. Eindelijk! Als het waar is.

* *

Ons bericht over het vertrek van den nieuwen gezaghebber naar St. Eustatius was reeds gedrukt, toen wij vernamen, dat het voorbarig was. Denkelijk eerst in September zal de heer G. J. van Grol op reis gaan.

hoovaardige verdelgt God!" Zelfs had Hij den trotschaard in het klein getoond, hoe Hij hem eens in het groot zou straffen — doch vruchteloos.

Twee jaar later, omstreeks dienzelfden tijd weerklonk door Europa Napoleons oorlogskreet tegen Rusland. „De groote armee" rukte langzaam op. En weer twee maanden later, toen Napoleon zijn doel scheen te hebben bereikt, toen sloegen op honderd hoeken en straten van Moskou de vlammen uit. En onmetelijke vuurzee verspreidde zich met de snelheid van den wind over de reusachtige stad, en na een brand van zeven dagen was zij vernietigd en verwoest — en met haar Napoleons geluk en verwachtingen. Zijn leger was van den aardbodem verdwenen; hij zelf moest vluchten, de onderworpen rijken kwamen tegen hem in verzet, zijn ster was uitgedoofd. Na wanhopige, doch vruchtelooze pogingen, om zich weder tot zijn oude macht te verheffen, moest hij de waarheid van het woord erkennen, dat God altijd nog machtig genoeg is, om het huis van den hoogmoedigen te verdelgen. Als een gevangene, ver van zijn geboortegrond, van de zijnen gescheiden, uit Europa gestooten en naar een afgelegen eiland verbannen, is Napoleon tien jaar later gestorven, gelijk een fiere adelaar, wien, om zijn hoogmoed, God zelf de vleugelen geknot heeft, zoodat hij in een hemelhoogen val ter aarde stortte, waaruit hij gevormd was, en waartoe hij reeds lang weder is verkeerd.

Ingezonden Mededeelingen.

Buitenland.

Engeland. — In 't Engelsch Lagerhuis is de beraadslaging begonnen over de nieuwe onderwijswet. Zooals men weet is de merkwaardigste bepaling, dat de Staat alle kosten van bijzondere scholen betaalt, waartegenover deze een deel van hun vrijheid tegenover het schooltoezicht moeten opofferen.

In het debat bleek, dat er in Engeland zijn 5857 openbare scholen met 2,721,723 leerlingen en 4294 vrije scholen met 3,000,000 leerlingen.

— Eindelijk begint in Engeland ook in hoog en hooggeplaatste kringen een weinig waardeering te komen voor de Boeren. Zoo heeft de Engelsche minister van marine, lord Selborne onlangs in een rede over onderwijs verklaard:

„Ik hecht veel aan het onderwijs, maar niet altijd aan het soort onderwijs dat in Engeland aangeprezen wordt. Sommige menschen schijnen te denken, dat kennis (aanbrengen) onderwijs is. Maar kennis is slechts het werktuig, karakter moet het hanteeren. Karakter is de macht, die de wereld beweegt, en de Boer, die zoozeer van kennis ontbloot is als een beschaafd blank volk maar wezen kan en die geen onderwijs heeft gehad in den zin, waarin dat woord gewoonlijk gebruikt wordt, heeft getoond wat een enorme macht ware diepte van karakter is.

De minister eindigde met deze woorden:

„Ik dank de Boeren voor wat zij ons geleerd hebben.

Laat hij deze rede eens houden voor zijn collega van Koloniën: Chamberlain.

Transvaal. — De correspondent van *Central News* te Pretoria schreef den 13en April:

„Er mag over het vooruitzicht van den vrede niets geseind worden dan de bewegingen van de Boeren-afgevaardigden. Tengevolge van de geheimhouding die betracht wordt, heerscht er een onbehagelijk gevoel, dat wij te veel toegeven. De Boeren verlangen stellig naar den vrede, maar het is een verwaand en koppig volk en zij zullen hun best doen om concessies van ons te verkrijgen. Onze hoop is gevestigd op Lord Kitchener, want wij hebben geleerd op zijn oordeel te vertrouwen. Men spreekt ervan, dat de Boeren 3,000,000 pd. st. krijgen, om hun hoeven weer op te bouwen en dat de verbanningsproclamatie ingetrokken wordt. Mijn eigen inlichtingen zijn, dat de Boeren-afgevaardigden eigen bestuur over vijf jaar en vier vertegenwoordigers in den uitvoerenden Raad van Transvaal vragen, en het plan op het oogenblik is dat die raad uit niet meer dan zeven leden zal bestaan. De Boeren gelooven dat de vrede verzekerd is, als men Steyn er toe kan overhalen."

Amerika. — *Nicaragua-kanaal.* — De New-Yorksche *Evening Post* neemt de ramp op Martinique te baat als een argument tegen het Nicaragua-kanaal. De regeering, zegt het blad, moet geen 250 millioen uitgeven voor een kanaal door zulk een vulkanisch gebied, en liever het Panama-plan ten uitvoer leggen.

Denemarken. — *Deensche Antillen.* — Het Folkething heeft met 98 stemmen tegen 2 in 5 blanco aangenomen het ontwerp betreffende den afstand van de West-Indische eilanden, op voorwaarde dat bij een stemming onder de bewoners van de eilanden een meerderheid blijkt te bestaan voor den afstand.

Spanje. — Zaterdag 17 Mei heeft de Koning van Spanje als Alfonsus XIII den troon beklommen. Een en twintig kanonschoten kondigden het oogenblik aan, waarop de luisterrijke stoet de Plaza de Armas verliet, om den Koning in optocht naar het Parlementsgebouw te geleiden. Voorop gingen een afdeeling cavalerie, acht koeriers in scharlaken en goud, een paukeniet, vier trompetters en een stafdrager te paard, 10 eerepaarden door lakeien geleid, de bronzen koets met binnenin vier wapenherauten, door zes rijk getooide paarden getrokken en een galakoets met kamerheeren. Op hen volgden de vertegenwoordigers van de groote Spaansche geslachten: Alva, Hereda, Sotamayar, Tovar gevolgd door drie rijtuigen met hofdames en kamerheeren, o. a. de Parijsche wagen, de Amaranten-koets, de koets met de koninklijke naamcijfers, de koets met de gouden paneelen.

De tantes des Konings de infanten Isabella en Eulalia, openden in den wagen met de hertogelijke kroon de rij der vorstelijke personen, onmiddellijk gevolgd door den prins van Asturië en zijn gemalin, de zuster van den Koning, voorafgegaan door twaalf voorrijders.

Als eerewagen ging achter hem, leeg de mahoniehouten koets en dan op hun fiere rossen vier sergeanten van de lijfwacht, als voorrijders van een door een officier aangevoerde afdeeling van het keurkorps, gedost in de rijke, schitterende kurassen, met getrokken degens en wuivende pluimen. De major-domo reed voor de acht kostbaar getuigde paarden, die de gouden koets met de konings-

kroon trokken. De koets werd van den bok gestuurd, naast de paarden gingen lakeien in de kleedij van de 16e eeuw. In deze koets was de koning gezeten, gekleed in den uniform van kapitein-generaal. De insignia van het Gulden Vlies en het blauw-witte lint van de orde van Karel III waren hem om den hals gelegd. Naast den jongen monarch had de Regentes, zijne moeder, plaats genomen, tegenover hem zat zijn zuster, infante Maria Teresa. Aan het rechterportier reden de plaatsvervangende kapitein-generaal van Nieuw-Castilië, de hertog van Ahumada, en de bevelhebber van de lijfwacht ter linkerzijde de chef van het Koninklijk hoofdkwartier en een stalmeester.

De Koning werd overal uitbundig toegejuicht door het volk en beantwoordde het gejuich en gejubel door vriendelijk knikken naar alle zijden. Halverwege naderde een man de koets van den Koning en wilde vlak bij dezen komen. Onmiddellijk werd hij gevangen genomen, doch men vond op hem geen enkel wapen, maar een minnelied op 's Konings zuster, de infanta Maria Theresa, wier hand hij, zooals hij zeide, had willen vragen. De man was gek. Hij heet Jon Puig, is te Crevillet geboren en 23 jaar oud. Het publiek, dat aan een aanslag dacht, wilde den man te lijf, doch de politie redde hem het leven. Volgens een ander telegram zijn er toch ook nog dynamiete-patronen voor de koninklijke wagens geworpen en heeft dit geleid tot de ontdekking van een samenzwering tegen het leven van den Koning.

Zes personen zijn dientengevolge aangehouden. Een, een voormalig bureau-bediende, werd in het bezit gevonden van een pakket dynamietpatronen, die een anarchist hem had ter hand gesteld, om er een aanslag mede op den koninklijken wagen te beproeven. De stoet trok, ondanks deze incidenten, naar het Parlementsgebouw, door de met menschen volgepropte straten en pleinen, die alle keurig waren versierd. De openbare gebouwen en de deftige woningen waren met kleurige colgaduras en tapijten behangen, de eenvoudige woningen waren versierd met de nationale kleuren (rood en geel) en met manilladoeken aan de gevels. De vrouwen wuifden met zakdoeken en waaiers en strooiden bloemen, terwijl elders duiven werden opgelaten met bonte linten aan de vleugels.

Om twee uur kwam de stoet aan het Parlementsgebouw. De Koning werd ontvangen door een deputatie van senatoren en afgevaardigden en door deze naar de zittingzaal geleid. Alle plaatsen waren door leden van beide Huizen bezet. Op de tribunes, boven, zetelden dames in keurige en kleurige toiletten, naast den zetel van den president waren tribunes opgericht voor de buitenlandsche prinsen, die zich langs een anderen weg dan de Koninklijke stoet volgde, naar het gebouw hadden begeven.

Voor de aankomst van den monarch had de voorzitter van den Senaat, markies de Vega di Armyo, de zitting geopend, art. 45 van de Grondwet en het overeengekomen ceremonieel doen voorlezen.

Zoodra de vorstelijke personen verschenen, verhieven alle leden zich van hun zetels en bleven staan totdat de Regentes hun zeide; „zet u."

Hierop deed de president mededeeling van den vermelden aanslag op den Koning, met de woorden:

„Stelt u gerust, mijne heeren, een gek of een ellendeling heeft een aanslag op den Koning willen doen, maar gelukkig is hij niet kunnen slagen in zijn pogen."

Een gloeiende ovatie volgde.

Toen begon de plechtigheid. Tusschen de beide oudste secretarissen trad de markies de Vega di Armyo naar den troon en zeide tot den Koning:

„Señor, de Cortes zijn door Uwe Majesteit bijeengeroegen en zijn vergaderd om den eed te ontvangen, dien Uwe Majesteit zal afleggen krachtens artikel 45 van de grondwet en die aldus luidt:

„Ik zweer bij God en het Heilige Evangelie, dat ik de grondwet en de wetten van de monarchie zal handhaven en van anderen eerbied voor de wetten zal eischen. Ik zweer mij in al mijn daden te laten leiden door het welzijn van het volk.

„God moge mij beloonen, als ik zoo handel; maar mocht ik niet aldus doen, dan moge de straf van den hemel over mij komen."

De president trad daarop met het Evangelieboek ter rechterzijde van den Koning: de secretarissen hielden den vorst het boek met den eedsformulier voor.

De Koning stond op en met hem verhieven zich alle aanwezigen. Hij legde de rechterhand op het Evangelieboek en legde met luide en vaste stem den eed af. Nauwelijks had hij de laatste woorden gezegd, of luide jubelkreten weerklonken in de zaal.

De president keerde naar zijn zetel terug en sprak de volgende woorden:

„De Cortes hebben den eed ontvangen dien Uwe Majesteit heeft afgelegd om de Grondwet en de landswetten te handhaven."

Hiermede was de plechtigheid afgeloopen. De Koning werd met hetzelfde ceremonieel als bij de ontvangst uitgeleid naar de presidentskamer, waar de voorzitters van beide Huizen hem kwamen gelukwenschen.

Vervolgens trok de stoet naar de kerk van den H. Franciscus. In het portaal werd de koning door drie kardinalen en dertig bisschoppen ontvangen. Zes geestelijken droegen een baldakijn boven des Vorsten hoofd. Omstuwd door de bisschoppen, voorafgegaan door de kardinalen, begaf de Koning zich naar het altaar, waar de primaat van Spanje aartsbisschop van Toledo, kardinaal Sancha, een Te Deum celebreerde. De kerk was niet extra versierd, alleen waren de electrische lampen vermeerderd tot 1000.

Zondag, 1e Pinksterdag, werd door den Koning de eerste steen gelegd van een monument ter gedachtenis aan zijn vader Alfonsus XII, bij welke gelegenheid hij de volgende proclamatie tot leger en vloot richtte:

„Op het oogenblik dat ik het commando over leger en vloot aanvaard, vervul ik een mijn aangenamen plicht. Als Koning, als Generaal en als Spanjaard groet ik u. Kracht, moed, energie, vasthoudendheid, discipline en vaderlandsliefde zijn u altijd eigen geweest, tot heil en tot voorspoed des lands.

Ik zal bij u leven. Ik zal altijd met u zijn. De geschiedenis zal over mij spreken als zij het over u doet. Vervult altijd uw plicht tot den grootsten luister van de natie en gij zult de gelegenheid van uw vorst bezitten."

Zondagavond werd een galavoorstelling gegeven. Voorgesteld werd „Don Juan" van Mozart. Mascagni, de bekende Italiaansche componist, dirigeerde het orkest. De artisten waren in costuum uit den tijd van Karel V, naar portretten uit het museum di Rado Gisteren, Maandag, tweeden Pinksterdag, volgde in den namiddag de groote militaire wapenschouwing. Veertienduizend man (infanterie, cavalerie, artillerie, genie en mariniers) waren opgesteld tusschen Atioche en het hippedrome van Madrid. Langs den weg naar Antioche was een tribune opgeslagen, vanwaar de vorstelijke gasten het indrukwekkend schouwspel volgden. De Koning zelf verscheen, gracieus en fier, op zijn vurig paard „Sur", omringd door een schitterenden staf, waaronder zijn zwager don Carlos, prins van Asturië. Hij droeg het uniform van kapitein-generaal en was getooid met den halsketen van het Gulden Vlies en het grootkruis der Karelsorde. Hij zag er wat vermoeid, maar gelukkig en blijde uit, niettegenstaande het escorte van geheime agenten, die hem, na het gebeurde, omstuwde.

De troepen defileerden voor den vorst, het laatst een bataillon bergtroepen, die gronten indruk maakten. 't Publiek bracht der Regentes een roerende ovatie en juichte met geestdrift den vorst toe, voor wien de sympatieën van het volk door den oorlog nog zijn aangegroeid.

TIJDTAFEL

van de stoomschepen der "Red D Line" tusschen

NEW-YORK,

PUERTO RICO, VENEZUELA en CURAÇAO.

1902.	Caracas	Marcb.	Philad.	Zulia	Caracas	Marcb.
Vertrekt van NEW-YORK............	Mei 3	Mei 10	Mei 17	Mei 24	Mei 31	Juni 7
Komt aan te SAN JUAN............	8		22		Jnni 5	
Vertrekt van „	9		23		6	
Doet CURAÇAO aan............	11		25		8	
Komt aan te LA GUAIRA............	12	17	26	31	9	14
Vertrekt van „	14	18	28	Juni 1	11	15
Komt aan te PTO. CABELLO.........	15		29		12	
Vertrekt van „	16		30		13	
Komt aan te CURAÇAO............	17	19	31	2	14	15
Vertrekt van „	18	26	Juni 1	9	15	22
Doet LA GUAIRA aan............	19		2		16	
„ PONCE „		28		11		24
„ SAN JUAN „	21		4		18	
Komt aan te NEW-YORK............	26	Juni 3	9	17	23	30

Dienst tusschen Curaçao en Maracaibo.

	Merida	Marcb.	Merida	Zulia	Merida	Marcb.
Vertrekt van CURAÇAO	Mei 12	Mei 19	Mei 26	Juni 2	Juni 9	Juni 16
Komt aan te MARACAIBO............	13	20	27	3	10	17
Vertrekt van „	16	24	30	7	13	21
Komt aan te CURAÇAO............	17	25	31	8	14	22

Advertentien.